

naar det er naaet, skulde de dele med det offentlige, og endda kun med $\frac{2}{5}$ af, hvad der kommer ud over 8 pCt. Det er saa beskedent, at det maaske ikke vil gøre det vanskeligt at rejse Kapital; og i saa Fald kan ingen i og for sig have noget derimod, men det forekommer mig, at man maa have Sikkerhed for, at Koncessionssøgerne sige: Det vil ikke vanskeliggøre, at vi tage os af Sagen. Det er vanskeligt for dem at rejse den Kapital, der er Tale om, men hvis de sige: Den Bestemmelse villé vi kunne tage imod, vilde jeg ikke have noget imod, at det stod der; i modsat Fald kunde jeg ikke stemme for det, thi en Ret dertil forekommer det mig ingenlunde, at det offentlige har. Jeg kender ikke fra noget Tilfælde herhjemme, der kan lignedes med dette, og egentlig heller ikke fra Tilfælde udenfor Landet, efter hvad jeg kender til lignende Forhold der, Eksempel paa, at man giver det offentlige en saadan Ret. Det offentlige ofrer ikke en Øre, men det er derimod i høj Grad interesseret i, at hele Sagen føres igennem, thi hvis den føres igennem, vil det offentlige derovre ad indirekte Vej kunne have meget stor Fordel. Jeg kan altsaa heller ikke stemme for denne Bestemmelse, inden jeg ved, om Koncessionssøgerne kunne acceptere den.

Dernæst er der de to sidste Mindretalsforslag. Med Hensyn til det Forslag, som gaar ud paa, at andet Punktum i Tillæget falder bort, formener jeg at have forstaaet den højtærede Finansminister rigtigt, naar jeg har opfattet hans Udtalelser saaledes, at naar han fastholder dette Punktum, er det, fordi han er nødt til det, eftersom vi nu en Gang have fastslaaet, at Kolonialkassen skal skaffe sig Dækning for, hvad der mangler; kan den ikke gøre det paa anden Maade, kan Staten forlange, at det sker gennem Forøgelse af Tolden; men naar denne falder bort, maa Staten have Sikkerhed for at have et andet Objekt, derfor kan denne Bestemmelse ikke stryges, men man kan efter min Mening heller ikke i Stedet for den indsætte, at i saa Fald skal det kunne ske ved Grundværdiafgift, hvad det sidste Forslag gaar ud paa. Det er muligt, at det er den naturlige Vej og den, som Kolonialraadet ogsaa kunde ønske at gaa, men vi kunne ikke forlange, at det skal være den Vej. Jeg kan derfor heller ikke slutte mig til Underændringsforslag Nr. 6, det maa afhænge af en Forhandling mellem Kolonialraadet og den danske Rigsdag, hvorledes Underskuddet skal dækkes, selv om jeg er enig i Tanken med disse Forslag, at vi, naar vi nu fastslaa, at det

skal være en Frihavn, ogsaa ved Forhandlinger med Kolonialraadet maa se at finde en saadan Ordning, hvorefter Toldfrihed er noget, som ikke forsvinder en skønne Dag. Det er en af Manglerne ved Forslaget, at det ikke endnu absolut er givet, at St. Thomas vedbliver at være Frihavn. Hvis man ikke var overbevist om, at ogsaa dette vilde man naa, maatte efter min Mening Koncessionssøgerne sige, at de, hvis der blev indført Told, skulde have Lov til at indgærde deres Terrain og gøre det til Frihavn, hvad der ikke vilde være noget i Vejen for. Jeg har hermed udtalt, hvorfor jeg ikke har kunnet slutte mig til disse Forslag, uanset at jeg for nogles Vedkommende kan have Sympati for deres Formaal.

Holger Neergaard: Jeg vil begynde med det sidste og videstgaaende Ændringsforslag, nemlig det om Statsbyggeriet. Jeg sympatiserer —, som jeg udtalte ved første Behandling — med denne Tanke, men da jeg i øvrigt ganske kan slutte mig til de Udtalelser, som ere fremsatte af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), og betragter det som upraktisk i Øjeblikket at beskæftige mig med denne Side af Sagen; idet jeg anser den for uigennemførlig, skal jeg lade den ligge. Jeg skal kun tilføje, at hvis der for Tinget var blevet fremsat et Forslag om, at Staten skulde bygge en Havn i Vestindien til en halv Snes Mill. Kr., nærer jeg ikke Tvivl om, hvorledes det var blevet modtaget. Man vilde have slaaet Hænderne sammen og sagt: Kunne vi i dette Øjeblik give os ind paa saa vilde Veje, at vi gaa til at ofre saa mange Millioner paa en Havn i Vestindien, og jeg tror, at den højtærede Finansminister vilde have faaet en højst ilde Modtagelse i dette Ting. Men da nu det modsatte er foreslaaet, er det vel den menneskelige Oppositionstrang, som bringer en til netop at ønske det, der ikke kunde være lykkedes.

Med Hensyn til Koncessionen, som den har været, og som den nu er affattet, og med Hensyn til den Stilling, vi have indtaget overfor den, maa jeg sige, at vi ikke paa nogen Maade have ønsket at gøre den ugunstig, ikke paa nogen Maade. De Ønsker, vi have udtalt, og som der paa enkelte Punkter er taget Hensyn til, hvorfor jeg takker, gaa kun ud paa at gøre Koncessionen præcisere, nøjagtigere, saa at man ved, hvor man er henne, og gaa ogsaa til en vis Grad ud paa at forandre dens Indhold derhen, at Staten i noget højere Grad faar Overtaget, end den havde ved den først foreliggende Koncession.